

Hajnalkötöző

Egyszarvú ágyékom
 az éj arénájában,
 szétnyíló combjaid közül kitüremelő vörös rügyecskére
 meredve: a vágyak vesztőhelyén virágzóra,
 tusakodni-fölkínálkozó öled öntudatlan szíromvicsorgására,
 holdsugarak idegszálaira függesztett porondon,
 izguló vér rivallásától ingerelve, harmatsarkú homály
 tántorog fűszáltól fűszálig, kioltja egyenként
 zöld szikráit a völgy képzeletének, kioltja
 a szelet, a nyárfa mordulásait,
 a várost izzó zárójelekbe foglaló idő
 eszméletét, s a hét csontajtó mögé zárt
 herceg: a kék ér-szakállát
 önnön remegésével fésülgető szív
 vakító öreit, a tükörnéma látomásokat is,
 szavainkat már kioltotta
 régen: az alkony lenyírott piros hajával
 szájunkat betömte, nyöszörgünk, nyögünk csak,
 szorítjuk egymást, viaskodunk,
 meztelen testünkön ezüst verejtek-hernyók
 nyüzsögnek, egyetlen néző ül a percek
 lelátóján: a szivárvány-kalodába zárt szerelem,
 fölszított jelenlétünk máglyáján
 már sistereg a tudatunk,
 s önkívület lámpáival kivilágított
 szemekben: az álmok akváriumáiban
 hajszálerecskék piros hinárai
 remegnek, mint tűzvészben-rekedt bokrok
 átizzott ágai, melleid tükör-piramisait
 fogsorom harminckét gyöngy-rabszolgája
 ámulva körbe üli, örvénylik öled, lüktetünk
 egymásra feszülve, hajad fekete sugarai elgörbülnek
 a párnán, csípőm villanásaival
 megörökítem most a felhők kampóján nyikorogva
 himbálózó vörös csontvázat: a holdat, megörökítem
 a reggeleket, a kávéfőző orrából
 bugyborékolva kitóduló fekete vért,
 a pikkelyes kesztyűt viselő fa kézfejét,
 melyre a meggyűrűzött idő mindig visszaszáll,
 megörökítem a hajnali tenger öklendezését,
 amikor a megébredt Nap duzzadtan
 ágaskodó arany himvesszőjét: a fényt
 szájába veszi és szopja, virágokat

és hörgéseket, szétszórt ruháinkat a padlón,
rigósárga cipődet, sálamat, a havas hegyek
halántékain megpattanó ereket, s a villámok
piros karóin zsugorodó fejeit
a nyári napoknak — megörökítem most
a mozdulatainkkal-megidézett végtelent;
arcod gyönyörmarta rácsait
lángfürge lélegzésem, mint a folyondár, benővi,
vezényszó vagyok, tested csontnéma
hullámaiban villogó kardhal:
madárrikoltásokból-kovácsolt szigonnyal kezében
les rám az ablakpárkányon álló ég,
hánytorog, örvénylik öled, lüktetünk
egymásra feszülve, gerincem gyújtózsínóján
tündöklés siklik agyamba, jaj!
— ernyedten lebegünk a megáradt
hallgatásban, istennek őrizgetett
vonásainkat oldozgatja
az áramlás, mint a végítélet,
gyászfátylas meduza ring
fölöttünk: sötétség,
derekára tekert kötéllel, szekerce nyelét markolva
hóhércsuklyás képzeletem partra gázol:
harmattal-patkolt virágok
ügetnek köréje, odagyűlnek
lábaihoz a fővenyen éjszakázó
megszökött tisztviselők: a kagylók is,
akik a mélység kék bankjában
halpénzt számolgattak valamikor
összeszorított szájjal, jön a hajnal, a hajnal,
itt jön már, kötőd meg, kiabálják,
megriasztja a szerelmeseket, szétűzi,
figyelmem zátonyán megcsikordul a káprázat,
de még látom: vergődik fatörzshöz kötözve
a könnyek ezüstcsőreivel kivájt szemű hajnal,
sokáig tart ma az éj,
zarándoknő vagy, kiáltozol a kék útjain és remegsz,
szétágazó combokkal egyszarvú ágyékomra
ereszkedve: tűzkemény nyárson
mozgatod magad
föl-le.